

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Slechta_Vladimir-Artefakt.pdb

PDB Name: Artefakt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vladimír Šlechta - Artefakt

(Dny, které neexistovaly)

„Tam vepředu jsou lidé,“ řekl Hal Hargo. Bylo zvláštní, s jakou jistotou dokázal poloslepý čaroděj vyhledávat věci ukryté v pustině. Souviselo to zřejmě s jeho silnými brýlemi. Oggerd se ohlédl po svých lidech: lord Fryn a veselý Gowery, přezdívaný Pěnkavka, se ještě drželi zpřímá. V šedých pouštních pláštích takřka neviditelní, oči zanícené z neustávajícího větru, v několik dní neholených vousích se jim třpytily krystalky soli. Čaroděj Hal Hargo se podobal spíše duchovi zemřelého, ale on tak vypadal vždycky.

Tváře tří techniků, které měl Oggerd doprovodit do Farangu, jako by byly potaženy průsvitným šedým lakem. Jejich nositelé, smrtelně unavení, už zjevně ztratili naději, že se jim podaří vyrvat poušti svá těla. Čtvrtý technik, ten se zlomenou nohou, ležel na smyku z trosk kluzáku a tiše blouznil. Touto dobou už měli opravovat farangskou sluneční elektrárnu, vyměňovat poškozené součásti za nové, které teď ležely naskládané na smyku vedle raněného. Před dvěma dny narazil Oggerdův písečný kluzák po skoku přes dunu na osamělé skalisko a změnil se ve zmrzlý zpřerážený trám, potrháných plachet a zcuchaných ovládacích lan. Obě sanice se při nárazu zlomily, a tak nebylo ani pomýšlení na opravu. Museli v cestě pokračovat po svých.

„Hargo říká, že před námi někdo je,“ oznámil Oggerd.

„Tam,“ upřesnil čaroděj gestem, ukázal trochu doleva od petrifikovaného lesa, který se blyštěl před blízkým obzorem. V těchto místech byly někdy prosolené spraše řídce oživeny troskami nějakých staveb a pahýly stromů, které zemřely už před stovkami let.

„V mapě není žádné osídlení,“ upozornil Oggerd.

„Sešli jsme ze směru už včera večer,“ zasípal lord Fryn rozpraskanými rty. „Jsme mimo Koridor, i když myslím, že ne příliš daleko od jeho jižního okraje. Tady může být kdokoliv – Pouštní šakalové, banditi, Bílé panny...“ Při zmínce o Bílých pannách se čaroděj krátce zachichotal.

„Bude rozumné u nich udělat návštěvu,“ vzhlédl Gowery ke slunci. „Jestli neseženeme vodu, ti chlapíci z elektrárny nepřežijí příští den a místodržící ve Farangu nám předplatí pobyt v tamních kobkách. Já osobně,“ pokusil se naprázdno polknout, „bych se také něčeho napil.“

Oggerd si zaclonil oči, pak vytáhl zpod pláště polní dalekohled. Prohlížel obzor, ale stále nic neviděl.

„Půjdeme se tam podívat,“ rozhodl nakonec. „Nezažil jsem, že by se Hargo v těchto věcech spletl.“

Odklidili sánky s raněným a náhradními součástkami do stínu nízké pobožené zdi.

„Budete čekat,“ přikázal Oggerd technikům. „Když se nikdo z nás nevrátí do desáté večerní, najdete si na obloze Severku a zamíříte přímo k ní. Budete-li mít štěstí, dojdete až do Koridoru a třeba vás tam najde nějaká karavana.“

Technici si apaticky posedali co nejbližší k zídce a jako na povel zavřeli všichni najednou oči. Oggerd promluvil k ostatním:

„Projdeme lesem. Ti lidé, co o nich Hargo ví, mají určité hlídky, ale v lese ne, tam by byly zbytečné. Ale pozor na pasti, jistě tam nějaké budou!“

Les byl od jejich stanoviště asi pět kilometrů. Dosmýkali se k němu za necelou hodinu, jejich pouštní pláště se při každém pohybu skládaly do záhybů, jaké vytváří vítr v dunách. Stromy zářily jako staniol na lampách farangských bordelů, kmeny, větve, i ty nejmenší větvičky byly potaženy lesklou polevou ze zatvrdlé soli. Rozhořčené moře se kdysi vzedmulo do gigantických vln a ty se přelily až do hlubokého vnitrozemí. Tuto krajinu, ale i jiné, změnilo v přesolenou pustinu.

Postupovali při pravém okraji lesa tak, aby měli výhled do otevřené pouště. Tu a tam objevili tenoučké drátky, natažené nízko nad zemí. Leskly se stejně jako zkamenělé větévky a nebyl by je objevil ten, kdo by je nehledal.

Pak Oggerd zvedl ruku. Padesát metrů od nich se v okopu protahoval strážný. Oggerd si opět přiložil k očím dalekohled. „Nějaká soukromá armáda,“ zasykl.

I strážný byl v plastikovém pancíři s pouštním maskovacím vzorem nerozeznatelný od okolního terénu, objevili jej vlastně jen proto, že jej obešli na jeho úroveň a strážní post prozradily stíny vrhané stěnou okopu. Stejně strakatá celohlavová přilba strážného sloužila zřejmě také jako protiplynová maska. Z energetické zbraně vycházel kabel a ztrácel se v písku.

„Tamhle jsou další,“ šeptal Oggerd. „Tam a tam.“ Teď, za nízkého slunce, byly okopy snadno rozeznatelné.

„Podíváme se, co hlídají!“

Blyštivý les skončil, obzor prudce uskočil dozadu. Před Oggerdem a jeho druhy se rozevřelo miskovité údolí ve zvětralé skále, částečně zbavené návějí. V protějším svahu roztácel vítr několik desítek vrtulí, na samém dně stanový tábor, tak pět nebo šest stanů. Cisterny na vozech, v jejich stínu se líně rozvalovali velbloudi. Kolem trosek vykopaných z pouště se rojili lidé v lesklých termoregulačních kombinézách.

Zalehli s hlavami těsně vedle sebe: vyzábělý čaroděj, mohutný Oggerd, vysoký a vznešený lord, štíhlý Gowery. „Solidní vybavení,“ řekl Gowery, když vzal Oggerdovi z ruky dalekohled. „Generátory poháněné větrnou energií. Flinty napichnuté přímo do elektrárny. Nejsou moc zkušení, jinak by nás už měli.“

„Emitory výbojů...“ dechl lord. „Čím lepší zbraně, tím méně vojáků. Tím méně svědků. Tím lepší utajení... Pokud jsou vyzbrojeni tak dobře, mají i lokátory zvuku a už o nás vědí.“

„Lokátory zvuku?“ vyprskl tiše Gowery. „A nahoře mají monitorovací balon! Nebo se napojili na starou meteorodružici! Ne, ne. Já osobně se budu tvářit, že žádné echoloty nemají. Haliku,“ otočil lesklé červené oči k čarodějovi, „co myslíš, co to tam ti tajněstkáři mohou mít?“

Hal Hargo se znatelně chvěl. „Vykopávají něco ze starého západního světa. Něco klíčového.“ Odmlčel se. „Teleport!“ vyhrkl pak až příliš hlasitě. „Tohle je jedno z možných míst, kde má být ukryt teleport!“ Hlas se mu třásl touhou sejít tam dolů a prohlédnout si odkryté artefakty zaniklé civilizace.

Oggerd mlčel.

„Haliku, kamarádíčku,“ navázal opět Gowery. „Teleport. Moc pěkné slovo, takové špásovné. Někdy mi vysvětlíš, co znamená. Ale co my, přátelé? Odplazíme se zpátky do pouště a půjdeme svou cestou? S pochodovou písní na rtech?“

„Dojdeš tam dolů,“ zachrptěl lord Fryn. „Požádáš je o trochu vody a o to, aby nám ukázali směr k Orsinské oáze.“

„Já? Proč mám jít dolů zrovna já?“

„Protože ty jsi školený herold!“

„Ono, bratříčku, já jsem sice školený herold, ale nejsem školený blázen!“

„Dobrá, sejdu tam tedy já!“

„Výborně, ctýný lorde,“ popíchl ho Gowery. „A co uděláš, až tě vyzvou, abys odložil neprůstřelnou vestu? A osobní zbraň? Až tě požádají, abys odložil všechno, co máš na sobě, aby ses v tomhle horku neopotil?“

Oggerd Orlosup mlčel. Obratnými prsty vázal do cípku pestrého šátku stříbrnou drachmu, čímž ho změnil ve škrtku zbraň. Jeho mlčení nabývalo hrozivého významu.

„Přece nemůžeme ty lidi dole prostě pobít,“ vyhrkl lord. Byl příliš čestný a takovéhle řešení nemohl přijmout. Oggerd konečně promluvil.

„Žádné zabíjení. Pěnkavko – ty sejdeš dolů a prokážeš se jako herold. Zaručíš se slovem důstojníka císařství, že nikdy a nikomu neprozradíš jejich tajemství. Fryne, ty půjdeš napravo a budeš Goweryho krýt. Hargo – zkus proniknout do elektrárny, v případě nutnosti odpojíš zbraňové systémy od energie. Já mezitím zneškodním pár stráží, v případě potřeby zaútočím zleva. Pokud potřeba nenastane, Gowery vezme vodu a my ostatní se stáhneme tak, aby nás nikdo neviděl.“

Nemáme moc času. Pěnkavko, vyjdeš za půl hodiny a dojdeš dolů ve chvíli, kdy bude slunce zapadat.“

Fryn a čaroděj sebou smýkli přes návěj, po deseti krocích se jejich pláště rozplynuly v okolní krajině. Oggerd se plazil k nejbližšímu strážnému.

Stráž v pustině je nudná, k uzoufání otravná záležitost. Jen velice ukázněný a zkušený muž dokáže udržet pozornost po celou hlídku. Ale tenhle zkušený nebyl, vlastně to ani nebyl muž, jen sotva odrostlý chlapec, snědý, černovlasý. Tak lehkomyšlný, že dokonce sundal přilbu, položil ji před sebe a tiše k ní promlouval. Baval se tím, že na ni sypal hrstičky prachu a sledoval, jak stékají po antistatickém plastiku. Oggerd švihl šátkem, cíp s drachmou obtočil mladíkův krk a vklouzl do válečnickovy pěsti. Strážný vypouklil oči, zachrptěl a hrábl po emitoru, ale to už jej Oggerd strhl dozadu a rdousil, dokud neztratil vědomí. Přesvědčil se, že žije, a spoutal jej řemeny z jeho vlastní zbroje. Pohlédl na slunce – rychle se blížilo k obzoru, ale byl ještě čas přesunout se k dalšímu strážnímu postu.

Druhý strážný se rozptyloval tím, že si přepínal clonu v přilbě z denního vidění na noční a nazpátek. Oggerd čekal. Srdce údolí teď bylo čtyři stovky metrů od něho. Pobožené cihlové zdi byly teprve nedávno odkryté z návějí, ještě nestačily vyblednout, jasná červená barva působila v pustině přímo neslušně. Tamta tmavá skvrna v žulovém masivu – ano, z tohoto úhlu to Oggerd viděl zřetelně. Byl to vchod do podzemí. Prostranství dole se vyliďňovalo, denní práce končily a nastávala chladná noc, dělníci se chystali k odpočinku.

Strážný sebou trhl, namířil zbraň a jeho postoj vyjadřoval naprostý úžas. Gowery s pouštním pláštěm v ruce si gráciálně vykračoval k vykopávkám. Štíhlý, dlouhé světlé vlasy sepnuté čelenkou, v přiléhavých kalhotách z černé kůže a vysokých botách, ale především v ponču se znaky herolda. Baletními pohyby – přímo zosobňoval důvěryhodnost, bezelstnost. Jako by se přesunoval rozkvetlou loukou na společenský dýchánek s krásnými dámami. Slunce se spodním okrajem dotklo čáry obzoru. Od stanů vyšla skupinka ozbrojenců a jeden z nich Goweryho srazil pažbou karabiny.

Tedy – na první pohled to vypadalo, že Goweryho srazil. Ve skutečnosti se Pěnkavka úderu vyhnul kotrmelcem přes rameno; vzápětí o pět kroků dál vířil pouštním pláštěm. Od boku trhnutím odmotal dlouhý bič, svou oblíbenou zbraň, kterou ukradl z muzea v Bornnu.

Práskal bičem, omotával jeho koncem nohy vojáků a strhával je k zemi. Až k Oggerdovi doletí Pěnkavkův veselý smích. Zdál se být snadným cílem. Ale byl neuvěřitelně pohyblivý.

Pětí skoky byl Oggerd u strážného, strhl mu přilbu a omráčil jej strašnou ranou pěstí. Pak se rozběhl na pomoc Gowerymu. Utíkal.

Padal a válel se v kotrmelcích. Kličkoval. I on měl nasazenou přilbu a pod pláštěm plastický krunýř, to však byla nedostatečná ochrana proti zásahu z emitoru. Nikdo si však Oggerda nevšímal, všechny oči byly uchváceny divadlem

dole.

Od stanů štekaly povely poddůstojníků. Dvě rojnice vojáků zatahovaly Pěnkavku Goweryho do smyčky, každý rozumný velitel by chtěl dostat takového podivína živého. Ti chlapi v pancířích byli skvěle vyzbrojeni a evidentně stejně skvěle vycvičení. Jen jedno jim zřejmě scházelo: zkušenost.

Goweryho bič z hroší kůže byl směšně primitivní zbraní proti emitům, automatickým puškám a plastickým chráničům. Přesto byl účinný – Gowery jediným švihnutím dokázal zlomit stehenní kost. Jako lékař znal místa, jejichž zásahem lze znehybnit část těla protivníka. Byl ve vynikající fyzické kondici a svou zbraň ovládal bezchybně. A jeho smích byl zbraní ještě strašnější.

V poušti přechází jasný den do noci během kratičkého okamžiku a dole už byla tma. Skryté reflektory ozářily prostranství a snažily se zachytit unikajícího Goweryho. Oggerd byl konečně na místě a trhal pojistku prvního plynového granátu. S rozmachem hodil granát k nejbližšímu hloučku vojáků.

Pokyn byl „nezabíjet“ a Oggerd také neměl v úmyslu někoho usmrtit. Někteří vojáci snad měli v pořádku protiplynové filtry v přilbách, plyn z granátu však nezastavilo nic. Byl osobním vynálezem čaroděje Hala Harga a způsoboval okamžitou těžkou depresi. Vojáci poblíž místa, kam granát dopadl, pustili zbraně a hroutili se v prudkém pláči. Paprsek světla olízl Oggerdovu medvědí postavu, vrátil se a zaměřil se na ni. Oggerd uskočil do stínu, světlo jej následovalo. Hodil druhý granát.

Teď se rozbublaly automatické zbraně opatřené tlumiči. Zelená světlice se rozprskla nízko, snad dvacet metrů nad dnem údolí. Tiché záblesky křížovaly temnotu, výboje z emitu o síle tisíců voltů spékaly písek nepříjemně blízko Oggerda Orlosupa. Hrábl pod pouštní hábit pro velkorážní pušku, loktem přitiskl pažbu k boku, trhal pákou vyhazovače nábojnic a mačkal spoušť. Střílel kamsi do černé noci, vzhůru, jako by chtěl sestřelit satelitní města, která se s houstnoucí tmou vyloupla z oblohy. Zuby trhal pojistky dalších granátů s Hargovým plynem, pokyn zněl „nezabíjet“. Ze tmy hlubokým basem zarepetil kulomet lorda Fryna, projektily bušily do neprůstřelných pancířů nepřátel a odhazovaly je stranou. I lord se zapojil do boje, ale stále to ještě nestačilo. Vojáci se rozptýlili mezi stany a trosky prastarých staveb. Civilisté se zarývali co nejhluběji do návějí.

Zleva, za nízkou zídou, stále ještě někdo vykřikoval neznámou hrdelní řečí povely. Oggerd tam hodil poslední granát, hlas ztichl. Bílá záře reflektorů jej oslepovala, marně se pokoušel v přilbě seřadit stínící clonu. V zásobníku mu zbývalo už jen pět nebo šest nábojů, ale reflektorů bylo nejméně tucet. Zamířil a stiskl spoušť, ale reflektor svítil dál. Bylo nemožné zjistit, z kterého bodu oslňující záře vychází.

Tiskl se ke zdi a cpal do zásobníku další náboje. „Pro Matku velryb,“ šeptal vztekle, „Hargo, kde vězíš!“

Reflektory rázem zhasly. Tři vteřiny noci, pak se rozblíkalý výbojky nouzového osvětlení. Z nasvíceného vchodu do podzemí se vyhrnul hlouček postav a za nimi postavička, v pěstích svírala cosi jako krivou větev.

Z megafonu zazněl roztřesený hlas:

„Zastavte palbu! Já, Rodrigo el Armin, zástupce řádu Bílých panen, vyhlašuji kapitulaci!“

Poté to pro jistotu zopakoval v té cizí, chrčivé řeči, kterou předtím vykřikovali povely poddůstojníci.

Ticho. Siluety vojáků v náhle zšeřelém táboře skláněly zbraně. Gowery a lord Fryn se vynořili ze dvou stran, postrkovali je hlavněmi automatů do houfu a odebírali jim zbraně, rychle a metodicky, byli zběhlí v takovéto práci. Oggerd, karabinu připravenou ke střelbě, se z boku obezřetně přibližoval k lidem u vchodu do skály.

Hal Hargo ledabyly tiskl hlavě krátké brokovnice k ledvinám muže v rudé termoregulační kombinéze, který právě megafonem vyzýval stráže, aby sešli do údolí. Levicí si čaroděj pohazoval něčím malým, kulatým. Dělníci z údolí vlekli na příkaz Goweryho ke skupině zajatců své druhy, zasažené psychogenním plynem, apatické ke svému okolí v bezbřehém smutku. I Oggerd se během útoku „rajského plynu“ nadýchal, ale pocíťoval jen lehkou rozmrzelost, častým stykem s plynem získal jistou imunitu. Strhl si přilbu a kývl, Hal Hargo schoval do pláště brokovnici i věc, s níž si tak výhrůžně pohazoval (byl to kalibrační teploměr). Pak čaroděj ustoupil k ovládacímu panelu u vchodu do skály, rozsvěcel a zhasínal reflektory tak, až zůstaly svítit jen čtyři nejbližší.

Muž s megafonem, don Rodrigo el Armin, byl na rozdíl od snědých vojáků evidentně Evropan, podle jména Hispánec. Věk něco kolem padesáti, výraznou tvář měl nepoměrně velkou k tělu, jak je tomu u lidí, kteří mají pár kil navíc. Ale tloušťka dona Rodriga jen podtrhovala přirozenou autoritu svého majitele. Tvář byla hladce oholena a lemovaly ji prošedivělé, krátce sestřižené vlasy.

Oggerd si ho prohlížel z výšky svých téměř sedmi stop a mlčel. Během dlouhých roků se naučil vypadat mnohem krutější a bezcitnější, než ve skutečnosti byl. Přesto don Rodrigo sebral odvahu a vmetl válečníkovi do tváře: „Najali si tě na špinavou práci! Zahráváš si s nebezpečnými věcmi a Bílé panny tě smetou s povrchu světa! To uvnitř skály je TELEPORT!“

Zase to slovo, ale Oggerdovi stále nic neříkalo. Jeho hlas zněl jako řev šelmy:

„Jsme důstojníci císařství pověřeni důležitým úkolem. Náš kluzák ztroskotal, dva dny bloudíme pouští. Potřebujeme vodu a vy jste bez příčiny napadli našeho herolda!“

„Tahle část pouště už leží mimo Koridor!“ křičel rozhořčeně don Rodrigo. „Tohle území nepatří císařství a vy tu nemáte co rozkazovat! Dobře tedy,“ ztišil hlas. „Vezměte si, co potřebujete, a jděte pryč.“

„Na to je už pozdě,“ hřměl Oggerd. „Tu šanci jste propásli! Zůstaneme zde přes noc a odpočineme si. Svolej všechny své lidi na prostranství! Při sebemenším náznaku útoku všechny zajatce postřílíme!“ Nebyla to výhrůžka, ale upozornění. „Ráno si vezmeme vodu, velbloudy a rukojmí, které propustíme v nejbližší pevnosti v Koridoru. Za použití velbloudů zaplatíme podle řangských tarifů.“

Chvilí trvalo, než z trosek vylezli poschovávaní dělníci a ze svahů sešli strážní. Přidali se k těm na prostranství, lord Fryn k nim obrátil reflektory.

„Pěnkavko,“ řekl Oggerd, „vezmi pár velbloudů, nějaké lidi a sežeň přenosnou lampu. Dojedeš pro techniky a jejich

výbavu.“

Gowery obřadně zasalutoval a jal se shánět vše potřebné. Ale ještě tu byl Hal Hargo, tváře rozpálené, zuby mu jektaly. „Musím vidět, co je ve skále, pane. Musím mít jistotu, že je tam teleport.“

„Ne,“ řekl Oggerd Orlosup.

„Nikdo nám neuvěří, že jsme se nepodívali, pane. Vyjde nastejno, jestli se podíváme, nebo ne. Prosím, pane, prosím.“ Oggerd měl slabost pro svého čaroděje, obvykle flegmatického, netečného. Nemohl jej vidět v tomto stavu.

„Dobře, podíváme se na to. Fryne, dávej tady pozor, jdu s Hargem dovnitř.“ Pak vzal, za loket muže v rudé kombinéze: „Done Rodrigo, pojď s námi!“

Vešli do skály kolem dvojitých pancéřových dveří zasunutých do skalního masivu. To, co začínalo dál, byl už kus starého západního světa, vlastně jen jediná místnost. Měla tvar iglú a čtvercovou základnu třicet krát třicet metrů. Lomené oblouky podpůrné kovové konstrukce vycházely z protilehlých rohů místnosti a stýkaly se v jednom bodě, pod kterým stálo na betonové podlaze zařízení, které se ze všeho nejvíc podobalo výtahovým kabinám z ruin výškových budov. Do proskleného hranolu by se vešel právě jeden stojící člověk, i když Oggerd nechápal, co by tam měl vlastně dělat.

Stranou u stěny svítily červené a zelené kontrolky počítače; soudě podle stupně utajení musel mít úžasnou kapacitu. Oggerd viděl už mnohokrát předtím technologické pozůstatky atlantické civilizace, ale tohle zařízení bylo nepochybně funkční. Počítač i tajemná kabina vznikly jistě ve vrcholném období zaniklé kultury, to se dalo odhadnout ze záměrně odlidštěných tvarů a linií, kterými se tolik opájeli tvůrci „drahé přírody“, umělého světa.

Hal Hargo se lehkými dotyky seznamoval s počítačem. Sykavě se nadechl, když zjistil, že zařízení je pro zvýšení dokonalosti kombinováno s několika pásmovou vysílačkou a audiovizuálním přehrávačem. Sebral z horní plochy magnetický disk a vložil jej do příslušného otvoru. Monitor se rozzářil, objevila se tvář růžolícího, krátce ostříhaného chlapíka, před kterou se mihaly ruce v prudké gestikulaci.

„Hallo, here is Bob Franklin, good morning...“ zněl z reproduktoru bujarý mužský hlas a Oggerd mu nerozuměl ani slovo. Pak relace skončila a monitor přenášel už jen šum a změní. Hal Hargo vypnul přístroj.

„Ono to funguje! To je úžasné! Celá tahle místnost musela být v ochranné atmosféře!“

„Ano,“ přikývl don Rodrigo. „Směs hélia, argonu a dalších plynů. Otevírali jsme to opatrně a odsávali dva dny, přesto zbytková koncentrace zabila několik našich lidí, kteří se toho nadýchali.“ Muž s koňským obličejem byl hrdý na dobře odvedenou práci.

„Ale nemysli si, že jsme přišli a zapojili to na přívod energie! Úplná hrůza to byla. Spečené součástky, vakuová eroze. Podánilo se nám zprovoznit jen počítač. Teleport...“ don Rodrigo záporně potřásl hlavou.

„Ale musely tady být nákresy plány, schéma zapojení! Byly tady. Kam jste je dali? Mluv!“ Čaroděj se vrhl donu Rodrigovi po krku, ale Oggerd jej včas strhl zpět. Mrštíł jím do křesílka z kovových trubek a přidržoval tak dlouho, dokud sebou čaroděj nepřestal mrskat.

„Technologie teleportu tady byla,“ zašklebil se don Rodrigo. „Jenže si ji už někdo odvezl!“

„Kdo?“

„Bílé panny!“

Čaroděj se v mžiku roztřásl chraptivým smíchem. „Bílé panny? Ty, co chodí po vodě? Které procvičují duševní sílu, meditují tak dlouho, až jsou schopné dorozumívat se myšlenkami? Haha, přáteli, někdo tě oklamal. Mentální energie, hoho, telekineze, takové nevědecké pitomosti. Bílé panny jsou podvodnice. Pod-vod-ni-ce. Myslel jsem, že jsi dědic inženýrů starého západního světa jako já. Je mi tě líto. Nechal sis namluvit očividné nesmysly.“

Sedl si opět k počítači a zasunul do něho jiný disk. Na monitoru se zhmotnil panáček v jakémsi bizarním zámku. Ten neříkal nic, jen stál a čekal, až se Hargo dotkne jistých bodů na klávesnici. Pak se rozpohyboval – běhal a skákal, bojoval s různými příšerami. Oggerd pochopil, že panáček je jen oživený obraz ovládaný klávesami.

Chvilí se díval na panáčkovu zápolení s nestvůrami. Zpočátku to bylo stereotypní, postavička padala do propastí či končila ve chřtánech oblud, ale Hargo rychle nabýval obratnosti a hra se přesouvala do dalších úrovní strašidelného zámku. Pak si Oggerd uvědomil, že taková zábava je nedůstojná dospělého muže.

„Posaď se, done Rodrigo,“ přisunul mu trubkovou stoličku a sám se posadil do jiné. Kov tohoto prastarého kusu zasténal pod válečnickovou vahou. „Nerozuměl jsem ničemu z toho, co jste s Hargem povídali. Prokaž mi laskavost, vysvětli, o co tady jde.“

Málokdo dokázal Oggerdovi odepřít laskavost Don Rodrigo se zamyslel nad tou možností, ale vzápětí ji zamítl. „Bílé panny opravdu dokážou věci, které se o nich říkají. Nepřej si, pane, abys to zažil,“ řekl tiše.

„Co říkal ten člověk na obrazovce?“

„Říkal: Nazdar, tady je Bob Franklin, je osm hodin, úterý 1. dubna 2096. Hlásím se z planety Země. Dokázal jsem to. Jsem tady... Ta slova jsou autentická, byla odvysílána a našly se jejich záznamy v archivech.“

„Co znamenala ta slova?“

„Robert Franklin, pane, byl excelentní pilot a navigátor raketoplánů starého světa, proslavil se zejména křížovým přeletem planety Mars v roce 2085. O čtrnáct let později připravoval další překvapení. Opět se vracel z Marsu, v březnu roku 2096 se už blížil k Zemi, ovšem navádění jeho raketoplánu Piraña na oběžnou dráhu, brždění a další manévry měly trvat ještě několik týdnů. Přistání Boba Franklina bylo plánováno na květen, on sám však stanul v této místnosti již 1. dubna. Ptáš se jistě, jak je to možné. Vysvětlím. V té době spolupracoval s jakýmsi polosoukromým institutem pro výzkum vesmíru a oni mu již před startem nabídli, zda by nechtěl jako první člověk podstoupit teleportaci.“

„Co znamená to slovo – teleportace?“

„Pane, my žijeme v osmirozměrném prostoru, ale ze všech těch rozměrů vnímáme jenom tři. Teleportace je založena na využití všech osmi rozměrů. Hmotný předmět je zasunut do globálního vesmíru a v tomtéž okamžiku se vynoří na

libovolném, předem určeném místě třírozměrného prostoru. Dokážeš mě sledovat?“

Oggerd přikývl, něco podobného mu už vlastně kdysi vyprávěl jeho čaroděj.

„Znamená to, done Rodrigo, že teleportace je přenos rychlejší než světlo?“

„Teleportace, pane, je zcela jiná kategorie než překonávání vzdálenosti v čase. Je to okamžitý přestup z jednoho místa do druhého.“

„Hargo, je to tak?“

Čaroděj pohyboval oživenou figurkou, ale zároveň špicoval uši. Přikývl.

„Dobře. Jak tedy probíhal pokus, který podstoupil Robert Franklin?“

„1. dubna vstoupil Franklin do teleportační kabiny v raketoplánu Piraña, tam bylo vytvořeno pole pro vstup do hyperprostoru. Ve stejném čase byla uvedena do pohotovosti výstupní kabina, kterou vidíš zde, záznamy koordinačních hovorů mezi touto základnou a raketoplánem Piraña máme k dispozici.“ Don Rodrigo mávl k prosklenému hranolu uprostřed podzemní místnosti. „Pokus se podařil, pane! Robert Franklin vystoupil zde, na této základně, skokem překonal desetitisíce kilometrů mezi Zemí a mezihvězdným prostorem. Byla to chvíle, ve které přestal prostor jako fyzikální kategorie existovat!“

„A dál?“

„Dál už jen dohady. Robert Franklin namluvil relaci, jejíž záznamy jsi viděl. Zřejmě poskytl rozhovor novinářům. Předpokládáme, že se chtěl vzápětí stejným způsobem vrátit na Piraňu, aby ji dovedl na přistání, vyplývá to z dochovaných záznamů. Jenže ten den bylo 1. dubna 2096!“ zdůraznil.

„V čem je tedy problém?“ zamyslel se Oggerd. „Ale vždyť to byl ten den, ve kterém zanikla atlantická civilizace!“ vykřikl.

„Správně,“ přikývl don Rodrigo el Armin. „Obrovský meteorit zasáhl Měsíc, který byl do té doby přirozenou družicí planety. Vychýlil jej z jeho oběžné dráhy, vymrštil do mezihvězdného prostoru. Pomínu náhlý zánik slapových sil Měsíce, které zásadním způsobem ovlivňovaly řadu podstatných věcí, především proudění vody v oceánech.

Odštěpky dopadly na planetu, způsobily požáry, v mořích zvedly obrovské rázové vlny. Starý západní svět zanikl v jediném strašlivém okamžiku. Chaos byl tak obrovský, že v datování dalších zpráv je úžasný zmatek. Je to zvláštní, ale je objektivně dokázáno, že rok 2096 měl jen 361 dnů. Čtyři dny prostě zmizely. Jako by nikdy neexistovaly.“

„Taková náhoda, právě tentýž den,“ škrábal se Oggerd v krátké zastřižených černých vousech. „Nezdá se mi to.“

Uvědomil si, že nemá v popisu práce klábosení v podzemních kobkách, byť by to byly rozhovory sebedůležitější.

„Jdu se podívat ven,“ oznámil. „Done Rodrigo, počkáš tady, až se vrátím. Hargo, hlídej!“

Čaroděj zalovil ve svém pouštním hábitu a pak položil na monitor krátkou brokovnici s pistolovou pažbou. Byla pokryta zněti stříbřitých čar, čaroděj kdysi zkoušel způsob ukrytí plošných spojů do předmětů denní potřeby. Vyrobil roztok mědi, stříbra a lučavky královské a tím vleptával do různých materiálů tenké čáry. Po odpaření kyseliny zůstaly v povrchu vodivé drážky v podobě intarzií, a tak mohla například skříňka na klenoty (ve spojení s dalšími komponenty) sloužit jako odposlouchávací zařízení. V rámci pokusů pokryl čaroděj kov i dřevo brokovnice různými matematickými symboly – gravitační konstantou, základem přirozeného logaritmu a podobně.

Venku čekala Oggerda temná noc a tlumeně osvětlený plácek se zajatci. Nahoře se majestátně klenula Mléčná dráha, Coda 3 stála v nadhlavníku, velká zhruba jako podšálek čajového hrnku a trhlina v ní vypadala jako smrtelná rána ve vybělené lebce. Nad západním obzorem se už vyhoupl hvězdnicovitý Newton a rozplizlý Idaho, zvaný také Maják. O Newtonu, Majáku, ale i o jiných satelitních městech se říkalo, že tam stále ještě, obklopeni umělou biosférou, žijí potomci prvních obyvatel z 21. století.

Zajatci stáli a posedávali poblíž vchodu do bunkru. Ožili, když temný otvor vyvrhl Oggerdovu medvědí postavu.

Oggerd Orlosup byl proslulý daleko za hranicemi císařství, říkalo se o něm, že je víc než člověkem, že je kyborgem vyrobeným v tajných laboratořích bornnské Akademie, stroj na zabíjení, ovládaný složitým a neodzkoušeným programem. Lord Fryn se opíral o skálu se založenýma rukama a s autem pověšeným přes rameno. Kolem zajatců seděli s karabinami na kolenou tři technici, které Oggerd před několika hodinami zanechal v poušti. Tvářili se náramně důležitě, umytí, napojení, svěží, Gowery jim zřejmě napíchal nějaké povzbuzující injekce.

„Byli mrtví?“ zeptal se Oggerd.

„Ne. Žádní mrtví. Alespoň že tak,“ řekl lord Fryn. „Zhmožděnin, zlomená žebra, jednoho nešťastníka pokopal velbloud.“

„Velbloud?“

„Ty sis nevšiml, jak řádili, když se začalo střílet? Tos měl teda štěstí, byl jsi na opačné straně. Pár těch potvor se utrhl, dva jsem musel zastřelit.“

„A Pěnkavka je kde?“

Lord kývl ke stanu s červeným křížem. „Poslyš, Oggerde, nemám tady z toho dobrý pocit. Raději bych tohle místo opustil co nejdřív.“

Oggerd potřásl hlavou: „Proberu to s Pěnkavkou.“ Napadlo ho, že se vlastně ještě nestačil napít. Odešel k nejbližší cisterně a pustil si z kohoutku tenký pramínek vody. Pil po malých douškách, tekutina byla zteplalá a páchla hnilobou a chlorem. Nabíral vodu do dlaní, vymýval si sůl z obočí a vousů. „Bílé panny,“ šeptal si. „Osmi-rozměrný prostor, teleport, dny, které neexistovaly, pro Matku velryb!“ Zavřel vodu a vešel do stanu.

Za necelé dvě hodiny od útoku stihl Pěnkavka Gowery plno věcí. Našel v temné poušti techniky, přivezl je do tábora a uvedl do použitelného stavu. Našel zdravotní stan, do něho dopravil raněné i technika se zlomenou nohou. Tomu strhal ze zlomeniny provizorní dlahy, pustil se do sádrové fixace končetiny, právě ji dokončoval. Pohvizdoval si, před sebou rozevřenou bednu s polstrovanými přihrádkami na nejrůznější karafy a ampule. Nebyl ve spoře osvětleném stanu sám. Na polních lehátkách leželi ještě tři další ranění a o ty se starala ošklivá žena středních let v bílé kombinéze se

znakem červeného kříže na rukávech.

„Byli jste se podívat, co to tady odkrývají,“ konstatoval Gowery.

„Ano,“ přisvědčil Oggerd tiše a sedl si k němu.

„Tím hůř pro nás všechny! Ani mi radši neříkej, co to tam Hargo vlastně vyšťáral.“

„Fryn chce vyrazit co nejdřív. Co ty na to?“

Technik se zlomenou nohou zasténal a Gowery mu položil ruku na rameno. „Klid, příteli, píchnu ti ještě něco perfektního.“ Sáhł do bedny, vytáhl ampuli a natáhl obsah do injekční stříkačky. „Po tomhle ti bude teploučko... Vidiš, Oggie, to vybavení? Penicilin, inzulin, vitamíny, gamaglobulin... Takovouhle výbavu nemá ani císařův osobní lékař! Oggie, do čeho jsme se tady zapletli? Vyrazit hned, to je můj názor,“ říkal tiše, aby jej kromě Oggerda neslyšel už nikdo jiný. „Věci pro Farang jsem nechal naložené na velbloudech, stačí k nim přidat vodu. Vylezeme ven, budeme se chvilí hemžit a pak nenápadně zmizíme. Co nejrychleji k hranicím Koridoru!“

Koridor, dlouhý a úzký pás země, spojoval okrajová dědičná území císařství s celkem. Z větší části procházel pouštěmi a neobydleným územím. Mnoho set kilometrů v pustinách zajišťovalo pět pevností, a tak bylo bezpečí uvnitř Koridoru pouze symbolické.

„Pěnkavko, co víš o osmirozměrném prostoru?“

Gowery se ohlédl po zdravotnici, která se o lehátko dál hmoždila s kotníkem dělníka pokopaného velbloudem. „Nic zvláštního. Podívej, Oggie, chtěl bych počkat, až tady tomu zatvrdne sádra, a tak si můžeme ještě vteřinku povídat. Osmirozměrný prostor nebo taky hyperprostor a podobné pitomosti jsou chimérou akademiků z Bornnu, kteří kdejaký dochovaný román ze starého západního světa berou jako nejskutečnější skutečnost. Ty víš, jak jsem se tuhle do krve pohádal s Hargem. Za drahé peníze koupil něco podobného, nemělo to začátek ani konec, bylo to vyprávění o letu generační kosmické lodě někam k betě Proximy. Lidé se v tom příběhu chovali úplně nemožně, ta milovala toho a ten zase jinou, pradědeček vyprávěl o pstruhovitých říčkách ze svého dětství, do toho jim z neznámých příčin začaly chřipat laboratorní krysy. Pak přiletěli na nějakou planetu a tu obývaly jistě nesympatické potvory. Tamten, co miloval jinou, je chtěl pobít tachyonovými bombami, dědeček se s nima chtěl sbratřit... žvanili a žvanili, nemělo to konce a konec naštěstí chyběl. Prostě vymyšlený román a k tomu silně nablblý. Jenže Hargo to považuje za autentický záznam uskutečněného kosmického letu, do notesu si krasopisně opsal různé pseudotechnické popisy fotonového pohonu rakety i principy funkce těch tachyonových bomb. Přitom se obecně ví, že se naši předkové dohrabali nejdál k Marsu... Správná diagnóza, paní kolegyně,“ zvýšil Gowery hlas a pohlédl na ošklivou zdravotnici. „Jistě vymknutý kotník.“

Přistoupil k pokopanému velbloudem, vzal ženu kolem ramen a obdařil ji jedním ze svých zářivých úsměvů. „Dovoliš?“

Lehce ji odstrčil stranou. Kotník raněného už byl pěkně oteklý. Gowery ho uchopil za patu a jediným trhnutím vrátil kloub do lůžka. Muž zanařikal a Gowery se dotkl jeho tváře; „Dobré to bude, kamaráde.“

Zdravotnice se nadechla, zrudla, ale než stačila vybuchnout, všimla si Oggerdova hloubavého pohledu. Rázem splaskla a tiše se odklidila do nejbližšího kouta stanu.

„Oggie,“ šeptl Gowery, „je na čase zmizet!“

„Ještě pár slov! Slyšel jsi někdy o dnech, které nenastaly?“

„...ne.“

„Souvisí to se zánikem starého západního světa. Se zničením Měsíce.“

„Ach, Oggie, kdo může po půl tisíciletí říct, co se tenkrát v tom chaosu stalo. Bylo to uprostřed válek o energii, o zbytky přírodních zásob nafty. Nějací šílenci odpálili skladiště těch svých tachyonových bomb na odvrácené straně Měsíce. Nebo to někdo odpálil jim. Mohla to být také katastrofa, havárie. Záleží na tom? Já jdu!“

„Připrav se,“ otočil se Oggerd na patě. „Za půl hodiny jedeme!“

Rychlými kroky přešel prostranství a hlučně vstoupil do podzemního bunkru. Vstříc mu hleděly zející jícní dvojky, držené malou kostnatou rukou. Čaroděj bez míření napřáhl brokovnici a teprve pak hodil přes rameno rychlý pohled. Pravicí bušil do klávesnice, pokoušel se panáčka vyvést z jakési zatopené lodi.

„Done Rodrigo, přišel jsem na to!“ zvolal Oggerd.

Muž v křesílku udiveně zvedl hlavu.

„Už to mám, done Rodrigo. Mluvil jsi o raketoplánech. Lidé kolonizovali planetu Mars. Říkali jí také Nový svět, protože tam objevili to, co potřebovali – přírodní zdroje energie. Na Marsu byl kdysi pradávno život, mikroorganismy tam vytvořily cosi jako podzemní zásobníky nafty. A stará atlantická civilizace byla na přírodních zdrojích energie závislá, tou dobou už spotřebovala většinu paliv tady na Zemi. Nebo se mýlím?“

„Je to tak, pane,“ přitakal don Rodrigo.

Oggerd pokračoval.

„Na Mars přilétali lidé, kteří na to měli. Elita, výjimečně nadaní jedinci. Obnovili marsovskou atmosféru, postavili tam města. Chátrá zůstala tady dole na Zemi. Mezi Zemí a Marsem ležela mezihvězdná pustina jako dokonalá hranice,“ zvyšoval Oggerd hlas, jak se blížil k finále.

„Na Mars se dostal jen ten, koho tamti vpustili. Ale Franklinovým teleportem tam mohl vejít kdokoliv a to přece marsovští kolonisté nemohli připustit! Byli připraveni udělat cokoli, aby si zachovali svou výjimečnost! To oni zničili Měsíc!“

Don Rodrigo zkroutil velký obličej do znechucené grimasy. Ano, znechucené, protože toho měl už opravdu dost. Cizí lidé vtrhli do tábora jím spravované výzkumné expedice, zranili jeho podřízené a některé z nich snad i zabili. Jeho samotného ohrožoval potrhlý rachitík brokovnicí. A k tomu se má teď tvářit vážně a pokyvvovat očividným nesmyslům?

„Nevidím souvislost mezi použitím teleportu a katastrofou,“ řekl a do hlasu vložil tolik pohrdání, kolik se jen odvážil.

„Marsovští kolonisté mohli zvolit tisíc elegantnějších způsobů, jak zabránit vstupu pozemšťanů na své území,

například na Marsu znemožnit vybudování teleportační stanice, která vyžaduje poměrně velké zásobování energií a složitou infrastrukturu. A prozradil bys mi laskavě, jakým prostředkem je možné zničit vesmírné těleso o průměru tří a půl tisíc kilometrů, tedy Měsíc?“

„Tachyonovými bombami,“ vyhrkl Oggerd dřív, než si uvědomil, že to slovo si vymyslel Gowery.

„Promiň, pane, ale to, co jsi řekl, se mohlo zrodit jen v mozku patologického zabijáče!“ vyhrkl vztekale don Rodrigo a vzápětí se přikřivil, protože si uvědomil, s kým mluví. Ale Oggerd nebyl malicherný, alespoň pokud šlo o nepodstatné věci. Chtěl se jen ubezpečit, že vyřešil logický problém, potvrdit správnost svých vývodů.

„Hargo!“ houkl k počítači. „Ty máš zaslíbení. Víš, jak to bylo doopravdy?“

Panáček pod vodou bojoval s chobotnicí a jeho pohyby byly stále mátožnější. „Ano, pane, já vím, jak to bylo ve skutečnosti,“ řekl čaroděj mírně.

„A mám pravdu já?“

„Ne, nemáš, pane.“

„Takže,“ podivil se Oggerd, „první zkouška teleportu a katastrofa v tentýž den byla náhodná.“

„Ne. Nebyla to náhoda.“

„Tak jak to teda bylo!“

Hal Hargo nechal panáčka jeho osudu a zvedl oči k válečníkovi: Byly to oči věrného psa, který nesmí pomoci milovanému pánovi: „Nemůžu ti to říct, pane. Je to utajovaná informace. Promiň mi to, prosím.“

Oggerd se chvíli díval do prázdna, a pak potřásl hlavou: „Nic, Hargo, nech to být. Hraj si dál. Za chvíli půjdeme, ale ještě máš čas... Done Rodrigo, doprovodíš nás k hraničním kamenům Koridoru, vezmeš s sebou tři svoje...“

„Hej, Oggie!“ přerušilo jej od vchodu volání Pěnkavky Goweryho. „Rychle! Máme návštěvu!“

Oggerd smýkl Rodrigem k východu a s prstem na spoušti karabiny se vyřítl z bunkru. Na vteřinu jej oslepila záře, reflektory opět svítily všechny a na plný výkon. Uskočil stranou a založil pažbu do ramene.

Po nasvícené obloze se cosi blížilo. Postava dívky v bílých šatech kráčela nad údolím, pohupovala se v bocích, co chvíli odhodila kadeř, kterou jí vítr házel do očí. Šla pomalu, klidně, nespěchala. Byla to rituální chůze podobná té, kterou za soumraku předváděl Gowery. Zdálo se, že přichází přímo z Newtonu nebo z Idaha.

Zajatí vojáci i dělníci klekali do písku. Don Rodrigo se nezadržitelně roztřásl a vztáhl ruce k obloze. Dřív, než si uvědomil, co vlastně dělá, sklopil Oggerd zbraň a sundal prst ze spouště.

Dívka se zastavila nad zdravotním stanem a po neviditelných schodech sestupovala dolů. Mohlo jí být něco kolem dvaceti let a byla hezká, velice hezká. Podstatnější než její očividná krása však byla hrdost, která z ní vyzařovala, hrdé držení těla, hrdý výraz v úzké tváři. Jako by Oggerda přišla navštívit oživlá socha, alegorie Vítězství nebo Spravedlnosti. Zastavila se asi deset stop na terénu, roztáhla plné rty do úsměvu a ukázala dlaně:

„Nemám zbraň! Jsem neozbrojená!“

Oggerda zalil pocit všeobjímající lásky jako vřelý asfalt. A ulehčení – někdo jiný jde od něho převzít zodpovědnost za běh věcí. Ale on byl Oggerd a jeho bitevní jméno znělo „Orlosup“.

„Kdo jsi?“ zachřel.

„Já jsem já,“ zasmála se dívka a její smích zněl líbezně a konejšivě. Koketně si čechrala bohaté plavé vlasy a vítr jí tiskl lehké bílé šatečky na svěží postavu. Bylo divné, že se prostě vznášela ve vzduchu, ale to se od Bílé panny dalo čekat. Stejně divné byly ty lehké šatečky, se západem slunce teplota v poušti klesla téměř na nulu a vítr bodal jako nůž.

„Ach,“ zkrivil Oggerd rty, „ještě žes mi řekla, kdo seš. Už jsem se bál, že jsi halucinace.“

„Ohohohoh!“ trylkoval dívčin mezosoprán. „Oggerde, ty umíš žertovat? Řekli mi, že jsi kyborg, že máš místo malého mozku klubko drátů!“

Přiklekla na své neviditelné plošině a odmotala stříbřité šňůrky svého opánku. Zula opánek a hodila ho dolů, pleskl kousek od Oggerda. „Jsem ráda, Oggerde, že umíš žertovat!“

Pokusil se vrátit prst na spoušť karabiny, ale kupodivu to nešlo. „Jmenuji se Oggerd, obě gé se vyslovují. A ty jsi Bílá panna!“

Zaškaredila se a zahrozila prstem: „Ty ošklivý! Nemám ráda to slova. Panna! Je to vyjádření určitého faktického stavu v ženském těle. Chceš se snad přesvědčit, zda odpovídá skutečnosti? Jak by se líbilo tobě, kdybych se ti hrabala v myšlenkách a zjišťovala, jestli jsi paní!“

„Proč jsi přišla?“ Zakroutil hlavou. Ta dívka měla na každou jeho větu pět vlastních souvětí. Byly jen dvě možnosti – buď hraje o čas, nebo na sebe upoutává pozornost, zatímco jiní obklíčují tábor.

„Přišla jsem se podívat. Přišla jsem na návštěvu. Divné zprávy přišly zvečera z tohoto údolí, Oggerde. Máš můj obdiv, jsi schopný muž. My jsme poskytli donu Rodrigovi všechno myslitelné vybavení. A vy jste – ve třech? – získali tábor takřka mimochodem. Ale já si myslím,“ dívčin mezosoprán přešel v temný alt, „že už bylo dost zabíjení! Víš vůbec, co je to za věc, která se skrývá ve skále? To ona nám vzala Měsíc a v jedné vteřině ukončila dějiny starého západního světa. Uvedla do pohybu setrvačné síly, které vodami oceánů omyly úrodné oblasti a udělaly z nich slané pouště. Zapřičinila zemětřesení, sesuvy, výrony žhavé lávy... Oggerde, já se tě nechci ptát, kolik lidí tady dnes zahynulo, abyste získali ten artefakt pro sebe. Nabízím ti smír. Přijmi ho, prosím.“

„Nezabili jsme nikoho!“ vykřikl horlivě Gowery. Oggerd ho gestem umlčel.

„Teď poslouchej ty mě, dívko,“ řekl a snažil se zachovat pevný hlas. „Slyšel jsem o mentálních silách a nevěřil jsem tomu. Teď cítím, jak mi tvoje myšlenky vnikají do břicha, a není to dobrý pocit, vážně, to bych měl v sobě radši hrst broků. Poslouchej. Nepřišli jsme ukrást artefakty, které jste odkryli. Jsme vojáci a plníme rozkaz, máme do Farangu dopravit důležitý materiál.“

Pokud se nám to nepodaří, čerpadla farangských hlubinných studní se zastaví a město bude ponecháno napospas pouštním šakalům, napospas poušti samotné. Ztratili jsme cestu a dva dny bloudili pouští, náhodou jsme narazili na

tento tábor. Náš herold žádal o vodu a byl napaden, bránili jsme ho a nezabili jsme nikoho z tvých lidí... Říkám ti to proto, že já svůj úkol splním. Odejdu odsud a dopravím do Farangu všechno, co je potřeba. Nezadrží nás nic.“

Z dívčiny hezké, sebevědomé tváře zmizel úsměv. Mlčela ještě chvíli po tom, co Oggerd domluvil.

„Poslouchala jsem tě, Og-gerde. Slyšela jsem tě. Promluvil jsi jako muž. Je mi líto, že tu nechceš zůstat se mnou, protože jsi mě zaujal. Ale já jsem jenom žena a nemůžu tě zdržovat. Musíš-li jít, jdi.“

Oggerd nevěřil. „Přišla jsi sama? Upozorňuju tě, že jestli je údolí obklíčené bojovníky, dojde k masakru, a já stejně udělám, co udělat musím!“

„Přišla jsem sama, samozřejmě, přece by nás na takovou maličkost nechodilo víc. Nezdržuj se. Jdi už.“

„Pěnkavko,“ otočil se Oggerd ke Gowerymu, „dojdi pro velbloudy.“ Pěnkavka Gowery stál nepohnutě opodál, oči vytřeštěné vzhůru k Bílé panně. Oggerd jej uchopil za rameno a zatřásl s ním.

„Copak, Oggie? Ach, já už vím. Velbloudi. Jdu pro ně.“

Také lord Fryn se mátožně probral z tranzu, našel nějaké vaky na vodu a odešel je naplnit k cisternám. Oggerd se pokoušel probudit techniky pro farangskou sluneční elektrárnu, s těmi to bylo ještě horší. Konečně byli všichni pohromadě, i technik se zlomenou nohou byl vysazen do velbloudího sedla. Dívka je sledovala ze svého imaginárního balkonu a v pravidelných intervalech si odhrmovala z čela padající kadeř.

Hargo, uvědomil si Oggerd Hargo je stále ještě v podzemí. Otočil se ke vchodu do bunkru.

„Og-gerde,“ ozvalo se přímo nad ním.

Zvedl oči. „Ano?“

„Nezeptal ses mě, jak je to možné, že chodím po vzduchu. Ty to nechceš vědět?“

„Ne,“ zachrčel a srdce mu skočilo do krku zlou předtuchou. Ta dívka byla tak žádoucí! Jak to bylo dávno, co spal naposledy se ženou? Viděl pod vlající šaty, lýtka, stehna, boky a...

„Chození po vzduchu je docela snadné. Naučím tě to.“ Náhle mu připadalo, že není nic krásnějšího než chození po vzduchu.

„Ne,“ říkal ztěžka a pomalu. „Já nechci umět chodit po vzduchu. Já nechci zjišťovat, jestli jsi skutečně panna. Půjdu a dopravím ty věci do Farangu.“

Stojící poodplula o pět, šest metrů dozadu. Bílé šatečky jí opět zakryly kolena. Možná že stojí na nějakém silovém poli, napadlo Oggerda. Třeba by Hargo dokázal zkonstruovat něco podobného, kdyby se o to pokusil. Hargo... Hargo byl stále mimo dosah té bílé. Ať tam je, ať tam zůstane co nejdéle!

„Tak si jdi, jdi si, Og-gerde. Nemám už, co bych ti nabídla. Leda snad... chtěl bys znát pravdu o teleportu?“

„Chtěl!“ Celá ta tíha z něho spadla, dokonce se mu podařilo vrátit ukazovák na spoušť. „Chci to vědět!“

„Alespoň něčím jsem tě zaujala,“ usmála se dívka radostně. „Poslouchej tedy. Vy všichni poslouchejte!“

Její hlas opět přešel do altu, těžkého a hebkého jako černý samet. Něco bylo vespod, ukrývalo se to ve stínu toho hlasu. Vibrace, které nějakým způsobem působily na psychiku lidí. Věděl, že zvukem je možné třístit sklo, rozlomit skálu, zabíjet. Proč by tedy nebylo možné chvěním na určité frekvenci stimulovat mozkové impulzy?

Jenže byl příliš dychtivý slyšet skutečný příběh.

„Příběh teleportu,“ zvolala dívka a mávla rukou, jako by chtěla všem přítomným žehnat, „je příběhem hlupáků, kteří si mysleli, že jsou něco víc než jen plíseň na povrchu planety. Chtěli oddělit prostor od času! Jak dobře to vymysleli. Stačí otevřít dveře a projdou ze svých ložnic do nejvzdálenějších míst vesmíru. Ale byli příliš slabí, příliš malí na démona, kterého osvobodili z láhve... Potřebujete jen dvě zvláštně uzpůsobené kabiny, vstoupíte do jedné a v totéž čase vystoupíte z druhé. Tolik času ušetříte! Muž jménem Franklin si to vyzkoušel první. Odskočil si ze svého raketoplánu z vesmírného prostoru sem, do těchto míst. Nechal se filmovat před novináři a všichni se radovali, jak na to vyzráli. Jenže prostor se nenechal znásilnit!“

Obsluha teleportu nechala zařízení zapnuté po celou dobu, co Franklin žvanil. Teleportační pole narůstalo, nenechalo se uzavřít do kabiny, narůstalo skokem a stále rychleji. Obsáhlo celou planetu, obrovská bublina v sobě uzavřela atmosféru a nakonec i satelitní města. Když se chtěl Franklin vrátit do raketoplánu, neprošel hyperprostorem sám. Celá planeta s ním skočila do místa, kde se v tu chvíli nacházel raketoplán Piraña s druhou teleportační kabinou.“

Odmlčela se, aby všichni mohli vstřebat tu šílenou informaci. Pak pokračovala docela potichu, ale její hlas posléze opět sílil.

„Víte, co je to setrvačnost? Dovedete si představit, co se stalo, když se Země ocitla mimo obvyklou oběžnou dráhu? Nezkoušejte si domýšlet podrobnosti!“

„A co bylo dál?“ hlesl Gowery.

„Dál? Po několika hodinách oscilací se planeta ustálila na nové oběžné dráze kolem Slunce, téměř totožné s tou původní. Nic už nebylo jako dřív! A čtyři dny, o které Země poskočila dopředu, vypadly z kalendáře roku 2096... To bylo dál. A co bude teď? Vy cizinci teď odejdete do Farangu a tam podáte hlášení. Zpráva o teleportu se dostane až k císaři a do Akademie. Profesori z Akademie budou mít konečně důkaz, že první pokus s teleportací člověka skutečně proběhl tak, jak si ho vypočítali. Zdůvodní, proč mají dostat ze státní pokladny víc peněz na to, aby mohli znovu zkoušet oddělit od sebe čas a prostor. A ti skeptičtější, kteří dosud výpočtům teleportace nevěřili, a kterých je většina, dostanou chuť šťourat do věcí, které je přesahují!“

„Zaručuju se svým slovem,“ chrčel Oggerd, „že nikdo z mých lidí neprozradí, co jsme tady viděli a slyšeli.“ Nikdo ho neposlouchal. Ostatně, uvědomil si, on mohl ručit za lorda Fryna a Goweryho, ale nikoliv za techniky a už vůbec ne za čaroděje.

„Og-gerde, chvíli mě ještě poslouchej. Poslouchejte mě všichni, kteří jste přišli. Chcete se opravdu vrátit a sloužit šílencům, kteří už několikrát téměř zničili svět? Vzpomeňte si na své matky, pomyslete na své ženy a dívky, na své děti! Není lepší připojit vaše síly, vaše schopnosti k těm našim a společně s námi budovat lepší, šťastnější svět?“

Oggerd stiskl spoušť. Jen jediný výstřel, jediný vystřel kamkoliv a kouzlo bude možná zlomeno! Spoušť se slabě pohnula, ukazovák narazil na odpor. Předtím, aniž si to uvědomil, zbraň znovu zajistil. Pak mu prsty znehybnila strašlivá tíha.

Něco kovově třesklo o skálu. To lord Fryn štitivě odhodil svůj automat.

„Půjdu s tebou, dívko,“ vykřikl lord Fryn. „Já půjdu!“

„Já, já také!“ přidal se Gowery. „Vezmi mě s sebou!“ Plakal, utíral si slzy koženým chráničem zápěstí.

„A co ty, Og-gerde, ty se k nám nepřidáš?“

„Nebudu-nikomu-bránit. Kdo chce, ať-jde-s-tebou. Dojdu do-Farangu-sám.“

Nohy se pod ním podlomily, klečel, ale stále ještě toho nebylo dost. Così jej nutilo zavrtat hlavu do slaného písku.

Pochopil, že je poražen. On, Oggerd Orlosup, došel na konec své cesty. Bezhlasně pohyboval rty.

„Og-gerde, hlupáčku, tys nepochopil, že já tě prostě nesmím nechat odejít? Podvol se, nechci tě ponížít víc, než bude nutné. Chceš něco říct? Řekni to!“

„Haaargooo!“ vydral se Oggerdovi z hrdla slabý výkřik.

„Slibuji ti klid, Og-gerde, mír do tvého divokého srdce. Budeš šťastný!“

„Nechci!“ chroptěl válečník, „nechci, abyste mi vymyli mozek! Pak už to nebudu já!“

„Budeš to ty, Og-gerde,“ konejšila ho. „Budeš dobrým bojovníkem za naši věc. Vy všichni budete dobrými bojovníky...“ znovu vztáhla ruku, aby všem požehnala, ale v polovině věty zmlkla.

Ve vchodu do podzemního bunkru stála postavička v šedém pouštním hábitu.

„Človíčku,“ řekla udiveně, „kde ty ses tady vzal?“

Skutečnost, že se Bílá panna vznáší volně v prostoru, Hala Harga hluboce zasáhla. On, který studoval fyziku, chemii a energetiku u nejlepších mistrů a vždycky se vysmíval zmínkám o takzvané duševní energii, on má být poražen tak potupným způsobem?

„Mlč, stvůro!“ zaječel. „Neposlouchejte ji, je to jen dálkově ovládané vznášedlo! Je to jen obraz promítaný na horký vzduch! Odstřelovači nás už chytili do zaměřovačích křížů!“

Tasil svou postříbřenou brokovnici a vypálil z obou hlavní zároveň.

Dívka rozhodla ruce, zapotácela se, a pak se zřítěla dolů. Dopadla tvrdě na pískem zavátou skálu.

První se pohnul Gowery. S tváří špinavou od slz se rozhořčeně ohlédl po ostatních. Přece jim to vždycky říkal! Vždycky tvrdil, že Hargo je z větší části blázen a ze zbytku malé dítě. A oni ho nechali chodit s nabitou zbraní!

„Neumírej!“ vykřikl. Je přece lékař, třeba se dá ještě něco dělat. Držel dívku za ruku a zoufale se díval na rozpijející se purpurové skvrny kolem otvorů, které do bílého plátna prosekaly kusy olova. Lord Fryn si strhl plášť a zakryl rozstřílené tělo.

Ležela na zádech, olizovala si rty pokryté růžovou pěnou.

„Og-gerde... jdi si... když musíš... Prosím, neublížuj těm... lidem... tady.“ Slova byla jen o málo hlasitější než přerývaný dech. „Prosím...“

Hal Hargo, surově vytržený z počítačové hry do reálného světa, se zalykal hrůzou ze svého činu. Nevěřicně se rozhlížel, hledal podporu a pochopení u těch, kteří stáli kolem. Pak oči Bílé panny překryla šedivá blanka a proměnila je ve skleněné korálky.

„Byla tak krásná,“ zašeptal Oggerd.

Jeho technici jako na povel nešikovně zarachotili závěry vypůjčených samopalů. Zajatci se pohnuli, jedni sevřeli v pěstích kusy horniny, jiní vykročili k hromadě zabavených zbraní. Ten skrček zabil bohyni! Není už na světě nic, co by ho zachránilo!

„Aaarrghhh!“ zazněl Oggerdův řev doprovázený výstřely z velkorážní karabiny. Projektily vyrvaly ze skály hrsti šterku a odštěpky zasypaly lidi omámené dívčinou řečí. Zajatci se probírali z tranzu a slyšeli Oggerdova tichá, překvapivě tichá slova:

„Nikdo se nepokoušejte nás zadržet!“

Oggerd donutil stále ještě omámeného Goweryho a lorda Fryna vystrkat bezvládné techniky do velbloudích sedel. Pak vzal kolem ramen nejvěrnějšího ze svých honících psů:

„Díky, Hargo!“

V hlavě se mu ozývaly údery gongu: Farang, Farang, Farang. Uvnitř hrudníku jako by měl prázdno, vyhýbal se pohledu na lordův zakrvácený plášť.

„Byla tak krásná,“ zašeptal ještě jednou.

Mávl a lord Fryn i Gowery chytili velbloudy za udidla a vedli je do temnoty. Hal Hargo se mu postavil po bok, ale on jej odehnal k ostatním. Stál a čekal, až jeho malá karavana překročí hranice osvětleného prostoru a rozplyne se ve tmě. Pak od boku vystřelil, reflektory rázem zhasly. Ovládací panel u vchodu do podzemí se rozprskl ve stovky modrých jiskříček. Vzlétly vzhůru jako myšlenky té, která zemřela, vysoko, snad až k Newtonu, nebo k Idahu, zvanému Maják.